

Чергова по станції Персенківка Іванна ЛИСАК:

“Мені завжди хотілось мати роботу, щоб там був порядок, дисципліна і гарний формений одяг”

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

– Чи маєте Ви свій рецепт успіху в роботі? – запитують в Іванні Іванівні.

– Насамперед – сумлінно виконувати обов'язки. У мене таке правило з дитинства. Я почувалась відповідальною за доручене. Бувало зроблю, а потім ще кілька разів перевіряю, чи добре зробила. Знала, що мама прийде втомлена і точно не перевірятиме, бо вона мені довіряла.

– Тоді, мабуть, у вас взагалі не було часу на ігри?

– Чому ж? Був. Пригадую: бавились у “міліцію”, у “войнушки”. А от телевизор точно менше дивились, ніж сучасні діти.

– А чому обрали залізничну спеціальність?

– Абсолютно випадково. Мені завжди хотілось мати таку роботу, щоб там був гарний вигляд – порядок, формений одяг. Збиралась поступати у школу міліції, але коли принесла документи, то довідалась, що набір у них вже кілька місяців як закінчено. Не хотілося бути тягарем для мами – втрачати рік. Тоді мати порадила вступати у Львівський залізничний технікум. Спеціальність “Організація перевезень, керування рухом на залізничному транспорті”.

У мене були хороші знання, атестат із відзнакою, то ж за іспити я зовсім не хвилювалася. Згодом отримала повідомлення, що поступила. Правда, не мала ані найменшого поняття, що то за спеціальність і чим займається черговий по станції (сміється). Ніколи з цим не стикалась.

– Чи важко було Вам навчатись?

– Ні. Клопотів не було ні з наукою, ні з викладачами. Було цікаво, особливо на спецпредметах. Стільки нового. Пригадую: почула слово “локомотив”, а що це таке не знаю і запитати соромно. Трохи поміркувала і сама здогадалась... Роки навчання дуже швидко минули.

– Чи не принесла Вам практика розчарування у професії, яку ви обрали?

– Навпаки – сподобалось. На практиці я була в рідних Рудках. Пригадую, як тоді вперше побачила, що таке “об'їзд”: чергові хвилювались, переглядали інструкції, телеграми... А я дивувалась такому переполоху. Аж тут зайшли начальники, почали питати про правила експлуатації, про закріплення... Спостерігаючи за цим, я тоді й зрозуміла, наскільки відповідальною є моя професія.

Пізніше, вже будучи черговою, я й сама хвилювалася, готуючись до “об'їзду”. Все

перечитувала, повторювала. Тепер вже нема того страху, натомість є більше знань і досвіду. Але щоразу з'являються якісь нові нюанси і їх треба брати до уваги. Всього навчитись неможливо. Хоч я й пропрацювала черговою вже 12 років, проте досі вчуся, часом і на своїх помилках, а що вже говорити про перші дні роботи.

– Якими ж були Ваші перші робочі дні?

– Після технікуму мене взяли на роботу на станцію Персенківка оператором ЕОМ. Рік по тому звільнилося місце чергового по станції і начальник станції Борис Романович Макар запропонував мені перейти на цю посаду. Я тоді навіть уявити не могла, що від мене двадцятилітньої на роботі щось залежатиме. У нас станція третього класу. У підпорядкуванні багато під'їзних колій... А тут така посада: і організувати рух поїздів на станції, і керувати маневровою роботою, і відповідати за все. Думала, що це неймовірно складно. Та й до пульта я не звикла. Він мені здавався чимось особливим. Але я здолала свої страхи завдяки людям, які мене оточували (керівництву станції, співробітникам), і особливо завдяки моєму наставнику – Зиновію Олексійовичу Качору. Він навчив мене усім премудростям роботи чергового по станції. У будь-який час доби я могла потелефонувати йому за терміновою порадою щодо роботи. Пригадую, як одного разу посеред нічного чергування виникла необхідність зателефонувати йому. А мобільного телефону тоді ще не було, та й звичайного домашнього телефону у Зиновія Олексійовича також не було. Зате телефон був у його сусідів і, власне, до них я й змушена була зателефонувати і попросити покликати його до телефону. Уявіть собі невдоволення цих людей. Але попри це, вони все ж покликали мого наставника.

– Чи пам'ятаєте своє перше самостійне чергування?

– Це була нічна зміна. Здається, всі працівники на станції знали, що це моє перше чергування. Напевно, найбільше за мене переживала начальниця станції Софія Давидівна Матула, яка теж багато чому мене навчила, завжди уважно вислуховувала і допомагала. Тоді вона телефонувала, запитувала, як справи. Все було добре. Щоправда, виникли незначні труднощі з переведенням стрілки при маневровій роботі. Але загрози безпеці руху не було. З ситуацією впорались, можна сказати, місцевими силами. Допоміг колійний бригадир, який мешкає на станції і ніколи не відмовляє нам у допомозі в таких випадках.

Розгубитись і розхвилюватись мені не дали колеги по зміні. Їхня підтримка має велике значення. Я це відчула на початку роботи, коли все мені здавалось складним і страшним. Але мені завжди траплялись хороші колеги, у яких можна було проконсультуватися по роботі, отримати слушну пораду чи підказку.

– Ви з багатьма людьми працюєте по телефону. А чи знайомі з ними візуально?

– З багатьма знайома. З черговими з сусідніх станцій бачимось на іспитах та на заняттях у дирекції. Тоді ж маємо нагоду познайомитись із поїзними диспетчерами. Коли знаєш людину особисто, то співпрацювати з нею легше, легше порозумітись, знайти спільну мову у вирішенні важливих робочих питань.

У нашій праці важливо обходитись без конфліктних ситуацій і гострих непорозумінь. Вони можуть негативно позначитись на роботі. Натомість варто уміти розряджати напружені ситуації гумором.

– Вдається?

– Намагаюся це робити і не ображати інших. На роботі ж усяке трапляється. Черговий по станції є разом з тим і керівником зміни. У його підпорядкуванні і складач, і машиніст, і прийомоздавач... Буває інколи й тон підвищити, і навіть крикнеш. Але намагаюсь уникати конфліктів, розуміти людей, бути людиною.

– Чи в сімейних стосунках не дається визнаки робоча звичка керувати?

– (Сміється). Маю таку натуру – керувати люблю. Брати і сестра вже до цього звикли, не ображаються. Так чомусь стається, що коли ми збираємось разом, то я всім даю розпорядження, навіть старшому брату. Ну а у власній сім'ї шукаю компроміси і йду на поступки.

– А про роботу з чоловіком розмовляєте?

– Це – обов'язково. Він також залізничник, машиніст, працює у локомотивному депо Львів.

Коли приходимо додому, то розповідаємо одне одному про справи на роботі. Мені не набридають розмови про залізницю, бо це – наша спільна праця. Інколи ми сперечаємось, тоді кожен заступається за своїх: чоловік за локомотивників, я – за руховиків. Але це – суперечки, в яких є місце для гумору, вони не роз'єднують, а відображають іншу точку зору.

– Ви з чоловіком познайомились на роботі?

– Ні, але робота певним чином до цього причетна. Якось співробітниця висловила припущення, що помічник її чоловіка (машиніста) мешкає в тому ж гуртожитку, що й я. Пізніше це підтвердилось: я зустріла її чоловіка з напарником Олегом у гуртожитку. Так ми й познайомились. Згодом одружились. У нас народився син Владислав. Він вже школяр-другокласник.

– Владислав вже має якусь улюблену професію?

– Поки що не визначився. Інколи каже, що хоче бути водієм великої вантажної машини, а часом – мільйонером. Не виключаю, що колись захоче стати машиністом, адже батько для нього авторитет і він у всьому намагається бути схожим на нього.

– Рідні, напевно, були раді, коли Вас відзначили?

– Звичайно, для них це – привід для радощів. Про нагороду я нікому не розповідала. А коли у “Львівському залізничнику” надрукували списки нагороджених, то багато колег чоловіка, які знають, де я працюю, розпитували його при зустрічі, вітали, телефонували й мені. Навіть брат Олега довідався про мою відзнаку з газети.

– А що на це сказала мама?

– Мама радіє усім нашим успіхам. Вона завжди каже: “Чиніть так, щоб було добре вам і людям. А буде добре вам, то й мені – у десять разів краще”.

– Кажуть, що після Вас кількість залізничників у родині зростає?

– Так. Залізничницею стала моя молодша сестра Ольга. Вона – провідниця пасажирського вагонного депо Львів.

– Розумію, що змінювати професію, яку обрали випадково, Ви не хотіли. А як щодо місця роботи? Якби, наприклад, Вам запропонували бути черговою на більшій станції?

– Напевно, ні. Я ж такий консерватор. Мені важко даються зміни. Навіть перехід із оператора ЕОМ на місце чергової для мене був складним. У мене не раз була можливість отримати вищу освіту і, відповідно, мати більші можливості, але я відмовилась і не шкодую. Не завжди освіта є визначальною. Головне – ставлення до роботи і настрій, з яким ти на неї йдеш і повертаєшся. Для мене робота – це відповідальна справа, яку я виконую з усією серйозністю і з радістю, що можу це робити добре.

– Успіхів Вам у подальшій праці.

Ольга ПАДКОВСЬКА

Кращої, ніж рідна, мови не буває...

21 лютого цього року відбулося свято рідної мови, яке підготували викладачі і студенти Львівського технікуму залізничного транспорту. Та обставина, що святкове дійство відбулося у стінах Державного меморіального музею Михайла Грушевського, надала події ще більшої урочистості. Працівники музею гостинно відчинили для залізничної молоді двері оселі відомого вченого та історика. У невеликому актовому залі музею залунала українська пісня, ніжна мелодія торкнулася найпотаємніших куточків душі усіх присутніх. Зворушливо звучали поетичні рядки, милувала око українська вишиванка...

Можливо, не всі знають, хто і коли вирішив відзначити Міжнародний день рідної мови, чому саме 21 лютого? Історія цієї дати сягає у далекий 1952 рік, коли в азійській країні Бангладеш саме 21 лютого було жорстоко розстріляно демонстрацію захисників бенгальської мови, які вимагали визнання мови банго як державної.

У жовтні 1999 року на сесії Генеральної конференції

ЮНЕСКО було вирішено відзначити Міжнародний день рідної мови щороку 21 лютого. Нині в багатьох країнах на високому державному рівні відзначають це свято. В Україні про Міжнародний день рідної мови заговорили не так давно – із 2002 року. В умовах сьогодення, коли бачимо політичні спекуляції на статусі іноземних мов в Україні, – проведення подібних свят є особливо важливим.

Зараз побутує думка, що сучасна молодь байдужа, мало читає, позбавлена національних почуттів. Це не так. Завітайте на одне із національно-патріотичних свят, які проводяться у Львівському технікумі залізничного транспорту і ви побачите, як горять очі юнаків і дівчат, коли мова йде про здавалось б прості і водночас важливі речі, такі як рідна земля, мати, батьківська мова, пісня.

Оксана МАКУТА, викладач української мови та літератури, Ольга СЕНИК, викладач математики